

Sygn. akt VI ACa 653/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Jolanta Pyżlak

Sędziowie: Grażyna Kramarska

del. Grzegorz Tyliński (spr.)

Protokolant: Patryk Pałka

po rozpoznaniu 30 czerwca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. L.

przeciwko A. W. (1)

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt III C 1372/16

I. oddala apelację;

I. zasądza od G. L. na rzecz A. W. (1) kwotę 3240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

II. przyznaje adwokatowi D. M. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 2760 zł (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz G. L. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI ACa 653/19

UZASADNIENIE

Powódka G. L. domagała się zasądzenia od A. W. (1): kwoty 10 000 zł tytułu odszkodowania oraz 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami od 2007 r., jak również nakazania jej opublikowania w gablotach Sądu Okręgowego w Warszawie, w prasie lokalnej i prasie prawniczej oświadczenia o następującej treści: „Przepraszam Panią G. L. za to, że nie dołożyłam należytych starań, by jej pomóc prawnie i faktycznie (w szczególności prawnie, do czego zostałam ustanowiona w sprawie sądowej jako radca prawny z urzędu) i m.in. nie poinformowałam jej o bezsprzecznie przysługujących jej kwotach zwrotu kosztów podróży na rozprawy z P. do W. i powrotem. Wiem, że były to duże kwoty biletów (...), które Pani L. ponosiła. Za to bardzo przepraszam i chce to zadośćuczynić pieniędzmi i przeproszeniem jej...”.

Pozwana A. W. (1) wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 10 października 2018 r. (sygn. akt III C 1372/16) Sąd Okręgowy w Warszawie: oddalił powództwo oraz nie obciążył G. L. kosztami postępowania w sprawie. Rozstrzygnięcie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W latach 2009 - 2012 A. W. (1) była ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu powódki w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w W. pod sygn. (...). Przedmiotem postępowania było żądanie zapłaty kwoty 500 000 zł skierowane przeciwko Skarbowi Państwa w związku z działaniem takich podmiotów jak Urząd Prezydenta RP, Urząd Miasta w P., Policja W. w P., Okręgowa Rada Adwokacka w W. czy Rzecznicy Dyscyplinarni Prokuratury w P. i W.. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r. oddalił to powództwo, przejmując na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe oraz zasądził na rzecz pełnomocnika z urzędu kwotę 7 200 zł wraz z 22% VAT tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Apelacja wniesiona przez powódkę od tego wyroku została przez Sąd Apelacyjny uwzględniona, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Dalsze postępowanie toczyło się przed tym Sądem pod sygn. (...). W dniu 23 sierpnia 2012 r. powódka wypowiedziała pozwaną pełnomocnictwo w sprawie oświadczając, że nie chce, żeby pozwana miała z nią jakikolwiek dalszy kontakt. W takiej sytuacji A. W. (1) w dniu 28 sierpnia 2012 r. wniosła o zwolnienie jej z obowiązku zastępowania w procesie.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 22 września 2012 r. G. L. wniosła skargę w sprawie postępowania A. W. (1) do Prezesa Krajowej Izby Radców Prawnych. Rzecznik wszczął postępowanie wyjaśniające w niniejszej sprawie, jednakże postanowieniem z dnia 27 listopada 2012 r. Rzecznik Dyscyplinarny odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie. Na powyższe rozstrzygnięcie zażalenie złożyła powódka. Sprawę rozpoznawał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., który w dniu 12 marca 2013 r. orzekł o utrzymaniu w mocy w całości zaskarżonego postanowienia.

W listopadzie 2015 r. po uzyskaniu przez G. L. informacji, że w sprawie zapadł wyrok, który nie zawierał w swej treści rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, pozwana złożyła wniosek o uzupełnienie wyroku w tym zakresie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. orzekł o przywróceniu terminu i uzupełnił wyrok nakazując wypłacić r. pr. A. W. ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 12 600 zł podwyższoną o aktualną stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce. Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła G. L., jednak Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 18 marca 2016 r. odrzucił zażalenie powódki ze względu na brak gravamen w sprawie.

W takiej sytuacji związku z przyznaniem r. pr. A. W. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej i odrzuceniem zażalenia powódki, powódka złożyła w dniu 10 października 2016 r. do Rzecznika Dyscyplinarnego (...) kolejną skargę na pozwaną. Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r. Rzecznik odmówił wszczęcia postępowania. Powódka złożyła na niniejsze rozstrzygnięcie zażalenie i w dniu 2 stycznia 2017 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) postanowieniem z dnia 7 marca 2017 r. orzekł o utrzymaniu w mocy w całości zaskarżonego postanowienia.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy uznał zgłoszone powództwo za niezasadne. W pierwszej kolejności Sąd ten zauważył jednak, iż G. L. po utracie pracy w 1997 r. spowodowanej negatywną opinią, wytacza powództwo przeciwko różnym instytucjom, osobom, urządóm, szukając ochrony prawnej i winiąc te podmioty za swoją sytuację. Ze względu na brak sprecyzowanych żądań powódki, a także niewskazywanie żadnych okoliczności na poparcie swoich twierdzeń, a jedynie koncentrowanie się na osobie pozwaną, zarzucanie jej przestępstwa, braku doświadczenia, czy kompetencji, a także dbanie jedynie o swoje własne interesy materialne (tylko z tego powodu, że pozwana wniosła o uzupełnienie wyroku poprzez przyznanie jej należnego wynagrodzenia), powództwo podlegało oddaleniu w całości. Powódka całe swoje roszczenie oparła właściwie na zarzucie, że pozwana nie poinformowała jej o możliwości zwrotu kosztów za stawiennictwo w sądzie oraz otrzymała od Skarbu Państwa („wyludziła”) nienależne jej wynagrodzenie, jednakże nie wykazała ani wystąpienia szkody, ani tym bardziej związku odczuwanej przez nią krzywdy z działaniami pozwaną. Wnioski powódki, pomimo próby jej zdyscyplinowania w tym zakresie,

podejmowanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, wciąż pozostawały chaotyczne i niejasne, i koncentrowały się na zarzucie otrzymania przez pozwaną nienależnego wynagrodzenia. Ponadto, analizując akta sprawy (...) Sąd I instancji nie dopatrywał się żadnych uchybień ze strony r. pr. A. W. (1), mogących wywołać negatywne skutki procesowe lub materialne dla powódki.

W dalszej kolejności zwrócono uwagę, iż jednym z żądań powódki było zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, bowiem jego celem jest wynagrodzenie doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie polega na zrównoważeniu negatywnych emocji wynikających z krzywdy - emocjami pozytywnymi wynikającymi ze spełnienia marzeń czy też uzyskania czegoś, na uzyskanie czego pokrzywdzony nie mógłby normalnie liczyć. Ma ono na celu poprawę stanu psychicznego pokrzywdzonych pośrednio dzięki możliwościom, jakie daje poprawa ich sytuacji majątkowej. Pokrzywdzony winien otrzymać od osoby zobowiązanej do naprawienia szkody sumę pieniężną, ażeby mógł za jej pomocą zatrzeć, a gdy to jest, co oczywiste, nieraz niemożliwe - co najmniej złagodzić poczucie krzywdy i ułatwić odzyskanie równowagi psychicznej. Tego rodzaju rozważania doprowadziły Sąd Okręgowy do wniosku, iż żądanie zadośćuczynienia nie było w realiach faktycznych niniejszej sprawy zasadne.

Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę, iż stosownie do uregulowań rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r (w brzmieniu wówczas obowiązującym) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, do kosztów ponoszonych przez Skarb Państwa zalicza się opłatę ustaloną zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz niezbędne i udokumentowane wydatki radcy prawnego ustanowionego z urzędu, których wysokość wprost wynika z rozporządzenia. Powódka nie ma gravamen w sprawie wysokości kosztów przyznanych na rzecz radcy prawnego od Skarbu Państwa, jej zarzuty dotyczące tej okoliczności nie podlegały badaniu przez Sąd I instancji, Sąd ten zwrócił jednak uwagę, iż prawo do zwrotu tych kosztów w określonej wysokości wynika ze wspomnianego rozporządzenia i jest uzasadnione.

Sąd Okręgowy zważył również, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób jest wywnioskować, że działania pozwanej mogły doprowadzić do powstania szkody po stronie powódki. Z prowadzonych przez Rzecznika Dyscyplinarnego postępowań przeciwko pozwanej wynikało jednoznacznie, że miała ona problemy z nawiązaniem słowno - logicznego kontaktu z powódką, o czym poinformowała Dziekana Rady (...) w W.. W ocenie organów prowadzących postępowanie pozwana A. W. (1), po uzyskaniu wskazówek Dziekana, przykładła szczególną wagę do starannego dokumentowania postępowania, jak również wszelkich kontaktów i ustaleń z powódką. Sąd I instancji na tym tle zważył, iż stosownie do art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Sąd ten nie znalazł podstaw, by kwestionować rzetelność postępowania pozwanej. Z wniosku powódki przeciwko A. W. (1) prowadzonych było kilka postępowań i żadne z nich nie wykazało, że naruszyła ona zasady wykonywania zawodu, a swoim działaniem wyrządziła powódce szkodę. Fakt złożenia wniosku o uzupełnienie wyroku poprzez zamieszczenie rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy z urzędu jest okolicznością irrelevantną dla powódki, ponieważ to nie ona, a Skarb Państwa te koszty pokrywa. Powódka nie wykazała też okoliczności, którą podnosiła, jakoby przez pozwaną nie otrzymała zwrotu kosztów stawiennictwa w Sądzie i że to działanie spowodowało powstanie szkody po stronie powódki. Co prawda stosownie do art. 415 k. c. kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia, jednak aby możliwe było przyznanie odszkodowania z tytułu wystąpienia szkody konieczne jest wykazanie winy. Pojęcie winy należy odnieść jedynie do opisanego podmiotowych cech zachowania się sprawcy szkody. Konieczne jest wykazanie ponadto bezprawności zachowania osoby zobowiązanej do naprawienia szkody i związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem sprawcy a zaistniałą szkodą. Ciężar udowodnienia wystąpienia szkody spoczywał na powódce, która jej nie wykazała.

O kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k. p. c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 października 2018 r. wniosła powódka G. L., ostatecznie zarzucając: naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k. p. c. poprzez pominięcie treści złożonych przez powódkę do akt sprawy dokumentów odnoszących się do: wysokości szkody – poniesionych przez powódkę kosztów podróży, które nie zostały powódcie zwrócone z uwagi na zaniechanie pozwanej; stanu zdrowia oraz prowadzonego względem powódki procesu leczenia względem poszczególnych schorzeń oraz stanu majątkowego, w tym zadłużenia powódki, co skutkowało nierozpoznananiem istoty sprawy wobec braku poczynienia ustaleń niezbędnych dla wydania orzeczenia ustaleń dotyczących przyczyn powstania oraz wysokości szkody wygenerowanej w związku z zaniechaniem pozwanej oraz przyczyn powstania oraz rzeczywistego rozmiaru krzywdy, w tym faktycznego rozstroju zdrowia doznanego przez powódkę oraz cierpień związanych z pogorszeniem się sytuacji osobistej i zdrowotnej powódki, co skutkowało również naruszeniem art. 415 k. c., art. 444 § 1 k. c. w zw. z art. 445 § 1 k. c. poprzez oddalenie powództwa, podczas gdy tego rodzaju rozstrzygnięcie jest w okolicznościach sprawy przedwczesne oraz naruszenie przepisu art. 328 § 2 k. p. c. poprzez brak odniesienia się do zasadności wszystkich zgłoszonych pozwem żądań oraz brak wskazania w uzasadnieniu motywów nieuwzględnienia okoliczności wynikających z dokumentów złożonych do akt sprawy przez powódkę, co czyni niemożliwym poddanie rozstrzygnięcia kontroli instancyjnej. Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie zgłoszonego powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja G. L. nie była zasadna, albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się być nietrafne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż jak należy wnioskować z treści wniesionego środka zaskarżenia i podniesionych w nim zarzutów, materialnoprawną podstawą odpowiedzialności pozwanej, w ocenie skarżącej winny być uregulowania zawarte w art. 444 § 1 oraz 445 § 1 Kodeksu cywilnego. Stosownie do pierwszego z tych uregulowań w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty; na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Zgodnie zaś z art. 445 § 1 k. c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Jak zasadnie zauważył Sąd Okręgowy możliwość skutecznego dochodzenia roszczeń, o których mowa w powyższych uregulowaniach uzależnione jest od zawinionego i bezprawnego działania sprawcy wskazywanego naruszenia. Tym czasem nie sposób w działalności pozwanej A. W. (1) dopatrzeć się jakiegokolwiek bezprawności działania. Spostrzeżenie to wynika nie tylko z niekwestionowanych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zgodnie z którymi postępowania dyscyplinarne inicjowane przez powódkę względem A. W. (1) w związku z wykonywaniem obowiązków pełnomocnika z urzędu nie ujawniły jakiegokolwiek deliktu dyscyplinarnego – orzeczenia tego rodzaju nie są wszakże dla sądu powszechnego wiążące i nie wykluczają możliwości prowadzenia w tym zakresie własnych ustaleń. Spostrzeżenie to wynika również z samych okoliczności faktycznych wskazywanych przez powódkę. Podkreślić należy, iż bezprawność działania radczyni prawnej A. W. (1) polegać miała na braku poinformowania powódki G. L. o możliwości ubiegania się o zwrot należności związanych z udziałem G. L. w postępowaniu sądowym, czyli brak powiadomienia o regulacji zwartej w art. 91 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.). Zgodnie z tym unormowaniem w wypadku gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków. Na tym tle koniecznym jest poczynienie kolejno kilku dalszych uwag.

I tak w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, iż ustanowienie pełnomocnika z urzędu ma na celu zapewnienie należytej reprezentacji strony w konkretnym postępowaniu sądowym. Ustanowienie takiego pełnomocnika nie ma na celu ani udzielanie stronie pomocy przy prowadzeniu innych spraw, ani też udzielanie takiej stronie dalszych porad prawnych. Co do zasady zatem informowanie G. L. o uregulowaniach zawartych w ustawie o kosztach sądowych

wykraczało poza zakres obowiązków pełnomocnika. Już zatem z tego powodu brak poinformowania o treści art. 91 ustawy nie mógł być uznany za zaniechanie bezprawne. Po drugie wskazać należy, iż – czego zdaje się całkowicie nie dostrzegać skarżąca – zwrot kosztów, o których mowa w art. 91 ustawy należy się stronie jedynie w niektórych sytuacjach – w przypadku, gdy obowiązujące przepisy przewidują możliwość przyznania stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu. Taka sytuacja występuje z kolei wówczas, gdy można się domagać zwrotu takich kosztów od strony przegrywającej sprawę – zgodnie z art. 98 § 2 w zw. z art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Wprost zatem należy wskazać, iż możliwość domagania się takiego zwrotu następowałaby jedynie wówczas, gdyby toczące się z powództwa G. L. postępowanie przeciwko różnym jednostkom Skarbu Państwa, a w którym zastępstwo procesowe z urzędu świadczyła pozwana, zakończyło się uwzględnieniem zgłoszonego przez G. L. roszczenia. W materialnie dowodowym brak jest dowodu, który wskazywałby, iż na rzecz G. L. zasądzono dochodzoną tam kwotę 500 000 zł, okoliczność tę należy uznać za nieudowodnioną, tym bardziej, iż inne okoliczności sprawy (takie jak ubieganie się przez G. L. o zwolnienie od kosztów sądowych – co z pewnością nie miałoby miejsca, gdyby dysponowała ona kwotą pół miliona złotych) uprawdopodobniają, iż procesu tego G. L. po prostu nie wygrała. W takiej sytuacji zwrot kosztów powódce w ogóle nie należał się. Tym samym trudno tu uznać, iż brak poinformowania przez pozwaną o uregulowaniach, z których powódka i tak nie mogłaby skorzystać ma jakkolwiek bezprawny walor.

Wreszcie nie sposób nie zwrócić uwagi, iż pozwana wykonywała zastępstwo prawne jedynie przez pewną część postępowania. Poza sporem było, iż jeszcze po wyeliminowaniu udziału pozwanej w tamtym postępowaniu – co wydarzyło się w związku z akcją podjętą przez G. L. – była możliwość złożenia przez G. L., czy też przez kolejnego reprezentującego ją pełnomocnika stosownego wniosku o przyznanie zwrotu kosztów stawiennictwa strony. Oczywiście brak było przeszkód, aby co do zasad ponoszenia kosztów procesu G. L. uzyskała poradę we własnym zakresie np. od innego dowolnie wybranego przez siebie radcy prawnego, czy też adwokata. Na podstawie zaoferowanego przez powódkę materiału procesowego nie sposób zorientować się, czy tego rodzaju aktywność w ogóle została przez nią podjęta, chociaż możliwość taką należało uznać za realną.

Powyższe okoliczności wskazują, iż brak jest możliwości dopatrzenia się po stronie pozwanej jakiegokolwiek bezprawności we wskazywanym przez powódkę zakresie. Okoliczność ta przesądza samodzielnie o braku możliwości uwzględnienia zgłoszonego w niniejszym postępowaniu roszczenia. Niezależnie od powyższego w realiach faktycznych sprawy niniejszej w ogóle nie wykazano, ażeby wskazywane przez powódkę dobro w postaci zdrowia zostało jakkolwiek naruszone przez pozwaną. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym powódka w ogóle nie oferowała materiału procesowego, który w sposób miarodajny pozwałaby na ustalenie tych okoliczności, zaś inicjatywa podjęta przed Sądem Apelacyjnym winna zostać uznana za spóźnioną i jako taka pominięta zgodnie z art. 381 k. p. c. Kwestia ta jednak wobec wyżej przytoczonej argumentacji ma znaczenie marginalne.

Powyższe okoliczności wskazują, iż zarzuty naruszenia art. 415, 444 i 445 k. c. oraz art. 233 k. p. c. nie mogły być uznane za trafne. Podobnie za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k. p. c. Zarzut taki może być uznany za zasadny jedynie wówczas, gdy sposób sporządzenia przez Sąd I instancji uzasadnienia jest taki, który wyklucza możliwość dokonania jego instancyjnej kontroli. Tego rodzaju sytuacja w realiach sprawy niniejszej nie zachodzi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki jako bezzasadną – stosownie do art. 385 k. p. c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz 391 § 1 k. p. c. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 i § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265). O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu orzeczono w oparciu o zasadę wynikającą z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1513 ze zm.). Koszty te zostały ustalone w oparciu o § 8 pkt 5 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714 ze zm.).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.